

Alpha

Direcció i guió: Julia Ducournau **Països:** França i Bèlgica **Durada:** 131 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama, *thriller* **Interpretació:** Tahar Rahim, Golshifteh Farahani, Mélissa Boros, Emma Mackey... **Música:** Jim Williams **Fotografia:** Ruben Impens **Distribuïdora:** Caramel Films **Estrena a Espanya:** 21/11/2025

No recomanada per a menors de 16 anys

Versió original en francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

L'Alpha és una nena de 13 anys amb una personalitat problemàtica que viu amb la seva mare soltera. La seva vida, ja marcada per les dificultats, s'enfonsa el dia que arriba a casa amb un tatuatge al braç, fet que desencadenarà una sèrie de conflictes.

La relació amb la seva mare es tensarà mentre totes dues s'enfronten a les conseqüències de la decisió de l'Alpha. A mesura que la història avança, mare i filla hauran de navegar per les seves diferències i aprendre a entendre's en un procés de creixement personal i reconciliació. (SensaCine)

CRÍTICA

A les darreres imatges d'*Alpha* de Julia Ducournau hi ha una tempesta de sorra que tot ho dilueix. El vent bufa al pati d'una casa i tot queda diluït, els cossos es dissolen i van a parar al no-res. Julia Ducournau ens va mostrar a *Titane* com la carn es transformava en una altra cosa metàl·lica, com allò humà estava en vies de desaparició i de mutació al món actual. A *Alpha*, la cineasta va a un altre temps, potser a un temps originari que situa als anys noranta, a l'època de la sida. La mare d'una nena anomenada Alpha pateix perquè a la seva filla algú li ha tatuat amb una agulla hipodèrmica, possiblement contaminada, la lletra A. La mare és infermera i és una de les germanes d'una família àrab. La nena comença a sagnar i tot sembla indicar que en un temps en el qual un virus tot ho destrueix, la lletra Alpha pot ser el principi d'un final. A l'entorn familiar apareix l'Amín, el germà que ha estat amagat i a qui l'heroïna ha anat consumint. El virus també s'ha apoderat del seu cos i quan el germà reapareix, es converteix en un ésser demoníac que captura la noia. L'Alpha té tretze anys i viu totes les pors pròpies de l'adolescència, ha començat a despertar la seva sexualitat, el seu cos s'ha transformat, però l'angoixa la porta per un estrany laberint visual. La cineasta ens parla d'un temps concret en què l'heroïna conduïa a la mort i en què la sida creava un pànic generalitzat cap a la contaminació i la propagació de la malaltia. La cineasta recrea aquest passat, però ho fa des d'un temps post-covid en què el virus va tornar a posar la biopolítica al centre de tot. La cineasta parla d'una por social i de l'ostracisme de les víctimes, però ho fa transitant cap a la fantasia com a forma per crear metàfores d'una por que no és el pànic de l'espectador davant de la pantalla, sinó la por compartida cap a la presència de la malaltia al cos.

Julia Ducournau ens torna a parlar de la crisi d'allò que és humà, de les seves mutacions. Mentre a *Titane* encara hi havia una creença en la idea de la nova carn heretada de David Cronenberg, en aquesta nova pel·lícula Julia Ducournau parla de com el cos atrapat pel virus es converteix en una altra cosa. Una de les imatges més boniques de la pel·lícula ens mostra com els cossos malalts s'han anat transformant en cossos de marbre que descansen en les unitats de cures intensives de l'hospital. La cineasta finalitza donant forma a una certa idea de petrificació de la carn, transformant-la en marbre. Alguna cosa acaba devorant la carn, la transforma per tornar-la a la terra. L'única cosa que queda només és pols. *Alpha* no és cap deliri, sinó una pel·lícula important d'una cineasta que no para de buscar noves maneres per pensar i representar el cos.

Àngel Quintana – caimanediciones.es